

рести; но ты не мислешъ, че на всичкитѣ твой скърби причина си ти самъ, защото си отблъсналъ далечъ отъ себе си любовта и съгласіето. Но, ако искашъ да си увеличишъ състояніето, и да си преминешъ животътъ благополучно, то имай-любовъ, и имай съгласіе: защото Азъ съмъ любовъ и съгласіе, а безъ мене ти нищо добро за себе си не можешъ да извършишъ. И отъ истина: ако хвърлимъ единъ макаръ и повърхностенъ погледъ върху исторіята на човѣческитѣ събитія, то нѣй ще видимъ, че всичко щото човѣчеството е извършило за своето благоденствіе си има основаніето на любовта и съгласіето. Отъ неж ся научавали, че човѣкъ въ прѣд-исторически врѣмена ѣ прѣминувалъ животъ, който освѣтъ дарятъ на словото съ нищо друго не го е отличавалъ отъ прочитѣ животни. Той живѣялъ помежду горитѣ и планинитѣ; крѣялъ се изъ пещеритѣ и си добывалъ прѣпитаніето тѣй както го добыватъ и до сега всичкитѣ безсловестни животни. Но какво го е подбудило да ся оттегли отъ това скотско състояніе; да трѣгне въ пѣтьтъ на развитіето, да си устрои жилища, да ся намѣсти въ села, градища, да основе царства и държавы, да си нареди закони и правила, по които да ся управлява и да достигне тая точка на развитіето, която днесъ имаме? Азъ казвамъ, любовта и съгласіето. Любовта, този божественъ даръ първоначално се открива въ човѣка, въ неговото естествено чувство за самосъхраненіе, т. е. въ любовта къмъ самото себе. Отъ тука като отъ нѣкой источникъ на свѣтлина, захваща да ся развива и да прѣска наоколо си джчи, които най-напрѣдъ освѣтляватъ и ся спиратъ върху оныя, които сж най-блискы до него, т. е. домашнитѣ. А понеже това чувство ся развива въвъ всичкитѣ членове на фамиліята, и защото то съставлява тѣхното счастіе и благополучіе, то за